

kunne være rimelig af hensyn til naturen i det pågældende land, også uden for Washington-konventionens rammer. I de nævnte tilfælde vil det være det offentlige, i praksis fredningsstyrelsen, der sender varen tilbage til oprindelseslandet til den myndighed, der administrerer den pågældende lovgivning.

Bortset fra udgifter til transport, vil der ofte være tale om omkostninger til pasning og pleje eller opbevaring, indtil der er fundet en varig løsning på, hvorledes der skal forholdes med den pågældende vare. Også disse udgifter må i første række afholdes af det offentlige.

På denne baggrund foreslås det i § 67, stk. 4, at det i forbindelse med overtrædelse af bestemmelser, fastsat i medfør af § 59 eller § 60 b, stk. 2, er den, der har foretaget indførslen og der, for hvem indførslen er sket, som endeligt skal betale det offentlige omkostninger i forbindelse med den ulovlige indførsel, herunder udgifter til varens transport tilbage til oprindelseslandet, således at disse, f.eks. transportøren og importøren, hæfter solidarisk for omkostningerne. En sådan ordning stemmer principielt med, hvad der gælder inden for andre områder, jfr. eksempelvis havmiljølovens § 46, stk. 1, om udgifter ved bekæmpelsen af ulovlige forureninger. Såfremt der ikke kan opnås aftale om, at overtræderne betaler omkostningerne, må der tages stilling hertil under straffesagen, eller – hvis en sådan af den ene eller den anden grund ikke bliver aktuel – under et søgsmål mod de pågældende.

Til § 8

I denne paragraf foreslås ændringer af bygningsfredningsloven.

Til nr. 1

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, f.

Til nr. 2

Om de foreslåede regler om tilsyn i § 32 a, stk. 1–4 henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, a.

Til nr. 3 og 4

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3 a og b.

Til § 9

I denne paragraf foreslås ændringer af råstofloven.

Til nr. 1

Bestemmelserne, som afløser § 20 om tilsyn, indeholder, for så vidt angår råstofindvinding i jorden, alene en præcisering af den gældende tilsynspligt. Tilsyn med råstofindvinding på søterritoriet henlægges ifølge lovforslagets stk. 3 til miljøministeren (fredningsstyrelsen), som er den myndighed, der administrerer lovens bestemmelser om indvindingen på søterritoriet.

Om bestemmelserne i nr. 1 henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, a.

Til nr. 2

Om fareafværgende selvhjælpshandlinger henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, c. Det skal dog bemærkes, at fare skal forstås på baggrund af lovens formålsbestemmelser. Eksempelvis kan en ulovlig gravning frembyde fare for ødelæggelse af landskabelige værdier, og vedkommende myndighed kan i et sådant tilfælde efter bestemmelsen genoprette tilstanden på ejerens bekostning.

Om adgangen til tinglysning af lovliggørelsespåbud henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, b.

Til § 10

I denne paragraf foreslås ændringer af skovloven.

Til nr. 1

Den foreslåede bestemmelse er en modernisering og ajourføring af den gældende § 21 efter principperne i lovforslaget i øvrigt. Om bestemmelserne henvises således til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, a.

Til nr. 2

Stk. 1–3 om ejerens pligt til at berigtige et ulovligt forhold foreslås indsat i overensstemmelse med principperne for lovforslaget i øvrigt.

Om adgangen i stk. 4 til at tinglyse lovliggørelsespåbud henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 3, b.

Til § 11

I denne paragraf foreslås ændringer i sandflugtsloven.